

DE STADSVILEN

Op een gegeven ogenblik was alles stilgevallen. Alsof er een loden doek over de dag was gegooid en iedereen daaronder in een kooi was gaan zitten. En nergens was er een ark om ons drijvende te houden. Door het uitdoven van de zon had de vrieskou iedereen de huizen ingejaagd. De avonden gingen op slot en weldra ook het bloedende hart. Er was een vreemde leegte tussen ons in gaan zitten en ze benam ons het zicht op elkaar of op enig ander vergezicht. We warmden onze handen aan de kachelpit die we met turf opstookten. We onderhielden elkaar met holle verhalen waardoor de nachten steeds vroeger kwamen opzetten. Nooit eerder waren die zo lang geweest. We schuurden tastend langs de muren en we troepten samen op plekken waar het maanlicht het hardst naar beneden viel. Eenmaal thuis schoven we dicht tegen elkaar aan. Als naakte wormpjes, blind kronkelend in het veel te zwarte niets. Op zoek naar nestwarmte.

En toch waren we niet de drenkelingen die je zou verwachten. Vooral toen we blind leerden kijken, werd de duisternis minder dik en sliepen we met de kop op kipstand. Dat maakte ons scherper, alerter en tegelijk schuw en omzichtig. Met ogen als lantaarns vlogen we met een behoedzame bocht om andere nachtdwalers heen. En omdat de woorden onzichtbaar waren geworden, leerden we spreken tussen neus en lippen. Eerst was er taal –maar dan zachter. Vervolgens klank –maar dan voller. En ten slotte het roekeloze zoeken. De dons op onze armen maakte ons geruisloos en licht om dragen. Met het hoofd in één lijn met de armen dreven we in een perfecte T-vorm op de lucht. Voor even maar, want met de hemel binnen handbereik, groeit de hunkering naar een ankerplek. We leerden van de bomen houden en maakten huizen in hun kruinen. Als de nacht kon spreken dan klonk hij als onze koele en beheerste roep.

De aarde lag op haar rug en keek ons recht in de ogen. Haar daar, zo onpeilbaar diep en kwetsbaar zien liggen, deed ons opnieuw naar haar verlangen. Nog één laatste kering en dan de vleugels in vrije val. De terugkeer is ingezet. Met de klauwen ver naar voren en de hoop op een voorspoedige landing.

De wijsheid van de uil zit hem in het anders leren kijken naar de nacht.

[R. Masschelein]

BELUISTER DIT VERHAAL VIA [DE PODCAST](#).

[KIES VOOR DE EPISODE 'DE STADSVILEN & THE LOCKDOWN']

